

Морська царівна

Михайло Лермонтов

В морі царевич купає коня;
Раптом хтось кличе його й доганя.

Пирхає кінь, повід з рук його рве,
Бризки здіймає і далі пливе.

Чує царевич: "Не пробуй втекти!
Хочеш з царівною ніч провести?"

Бачить: з'явилась рука із води,
Ловить за китиці ремінь вузди.

Потім дівоча спливла голова,
В косу морська заплелася трава.

Очі зелені коханням горять;
Бризки на шиї мов перли тремтять.

Та у мисливця розваги свої:
Спритно за косу хапає її,

Тягне, рука молодеча міцна;
Плаче, і молить, і б'ється вона.

Витязь до берега швидко пливе,
Виплив і радісно друзів зове:

"Друзі, погляньте на здобич мою!
З моря красуню собі дістаю.

Що ж ви похнюпили, хлопці, носи?
Чи не чекали такої краси?"

Ось озирнувся царевич – і враз
Погляд його торжествуючий згас.

Бачить, лежить на морському піску

Дивне створіння, уbrane в луску.

Ляскає хвіст і тремтить мов листок,
Руки дівочі хапають пісок.

Піна струмками збігає з чола,
Смерті ознака на ньому лягла.

В муках кінця затуманився зір,
Губи шепочуть безмовний докір...

Їде царевич сумний по піску,
Вже не забуде царівну морську!

Переклад Грязнова Олександра Андрійовича